

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Γραφετά : Σοφοκλέους 10 Τηλ. 34.659	ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1948	ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. "Έτος ΙΔ' άρ. φύλλου 53 (147)
--	---	---

Ο ΕΡΓΑΤΟ-ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΑΣ

Έπί τρείς μήνας άδορύθως άνεπύξαμεν εις τήν Κυβέρνησιν και τάς Διοικήσεις τών Τραπεζών Έθνικης, Έλλάδος, Άγροτικης, Άθηνών και Έμπορικης τό δίκαιον του σεμνου αίτήματός μας περι χορηγήσεως του 30 ολο, τό όποϊον προβλέπουν αι λήξασαι Συλλογικαί Συμβάσεις και περι καθορισμου των πάσης φύσεως έπίδομάτων επί του ως άνω άναπροσαρμοσθησομένου μισδοϋ. — Έπί πλέον έζητήσαμεν τήν βελτίωσιν των μισθών των κατωτέρων βαθμών. — Οί Διοικηταί των τριών μεγάλων Τραπεζών άπεδέχθησαν πλήρως τας άπόψεις μας. Έν τω μεταξϋ όμως λύσις δέν έδίδετο. Έπανελημμένοι παραστάσεις μας και διαθήματα έμειναν άνευ αποτελεσματος, παρά τήν έκτοτε σημειωθείσαν άκρίβειαν κατά 46 ολο. Προέβημεν εις προειδοποίησιν δια διώρου στάσεως εργασίας, δια τριώρου έν συνεχεία και τέλος δια διαρκούς λευκής άπεργίας. Η Κυβέρνησις εις τόν άγώνα μας, συμβουλευετασ τους έργοδοτας και πάντα άλλον

άναρμόδιον μας άπήντησε δια του άνελευθέρου μέτρου τής πολιτικης έπιστρατεύσεως. Ίδου τί έγραψεν ό ήμερησιος τύπος δια τό μέτρον.

— Η Έφημερις «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» έν κυρίω άρδρω τής 11ης τρ. μηνός ύπο τόν τίτλον:

«Άς άνανήψη και αύτή»

«Η διεκδίκησις άπό μέρους των τραπεζικών ύπαλλήλων, άλλα και γενικώς των εργαζομένων τάξεων, μισθών που να τους έξασφαλίζουν ένα στρωμένο λιτό τραπέζι και ένα ζευγάρι φθηνά παπούτσια, είναι τούλάχιστον παράλογον να χαρακτηρισθ ή ως παραφωνία μέσα εις τήν γενικήν άρμονίαν των παιάνων και των θουριών που δονούν τήν στιγμήν αύτήν Έλλάδα δολόκληρον.

«Τό να δέλωμεν να εμφανίσωμεν μέ σκοπόν τήν δημιουργίαν εύκόλων έντυπώσεων ότι οι εργαζόμενοι Έλληνες έγιναν θροϋτοι και μαζί με τόν Σλαιισμόν χτυποϋν και αύτοί τήν Πατρίδα των, είναι κατάφορος άδικία και καταντά συκοφάντησις του άγώνος τής εργαζομένης Έλλάδος, ή όποία έχει τό άναφαίρετον δικαίωμα να διατυπώση τό αίτημα τής στοιχειώδους κοινωνικης δικαιοσύνης.

«Ποιοι είναι τάχα οι άπεργήσαντες τραπεζικοί και ποιοι οι κινούμενοι προς άπεργίαν εργάται και ύπάλληλοι; Δέν είναι ό πατέρας, ό άδελφός, ό γαμβρός και ό κουνιά-

δος ἐκείνων πού πολεμοῦν αὐτήν τήν στιγμήν ἡρωϊκῶς εἰς τόν Γράμμον, πεπεισμένοι ὅτι ἐδῶ εἰς τήν Ἀθήνα οἱ δικοί των δέν θά ἐγκαταλειφθοῦν ἀπό τό Κράτος χωρίς ψωμί, χωρίς λάδι, χωρίς γάλα τοῦ ἀρρώστου βρέφους ;

«Καί ὁ Στρατός αὐτός πού πολεμᾷ εἰς τόν Γράμμον καί εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους μικροῦς Γράμμους πού μᾶς ἐδημιούργησε ὁ ἔχθρος, δέν ἀποτελεῖται κατά τό μεγαλύτερον μάλιστα ποσοστόν, ἀπό στρατευθέντας ὑπαλλήλους καί ἐργάτας ;

«Εἶναι ταπεινός δικολαβισμός ν' ἀπαντᾷ τό Κράτος εἰς τήν φωνήν τῶν συναδέλφων των καί τῶν συγγενῶν των, πού πεινοῦν, μέ τήν εὐκολον μομφήν ὅτι ἡ ἀπόγνωσις των «κτυπᾷ τήν Ἑλλάδα». Εἶναι ὑπεκφυγή ἀναξία Ἡγετῶν τοῦ Ἔθνους. Μήπως τό Κράτος δέν ὄχυροῦται πίσω ἀπό τόν πατριωτισμόν τῶν ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς καί τῆς Ἀστυνομίας καί παρελκύει ἀσυχωρήτως ἐπί μήνας τώρα τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος ἐπιφυλακῆς; Ἡ Ἀστυνομία καί ἡ Χωροφυλακή δέν εἶνε δυνατόν βεβαίως ν' ἀπεργήσουν διότι τοῦτο θ' ἀπετέλει προδοσίαν. Καί τό Κράτος, βέβαιον περὶ τῆς ἐθνικῆς των συνειδήσεως, συζητεῖ μακάριον εἰς τήν Βουλήν, μεταξὺ ἀκαθάρτων ὑποθέσεων ριζιῶν καί αὐγῶν καί «χαριστικῶν πράξεων» ὅτι «δικαίον εἶνε μὲν νά δοθῇ τό ἐπίδομα» καί «θά προσπαθῶμεν νά δοθῇ». Θά; Τί «θά»; Δέν ὑπάρχει «θά». Νά δοθῇ καί ἀμέσως. Τώρα. Ἀὔριον. Σήμερον, ἂν εἶναι δυνατόν.

...

«Βαρεῖα εἶνε ἡ εὐδύνη τῶν κυβερνώντων. Ἡ παράτασις «μισθῶν πείνης», ἡ διαίωσις τῆς ἐργατοὑπαλληλικῆς ἀσιτίας, αἱ κατά χιλιάδας ἀπολύσεις τῶν ἐργαζομένων —**αὐτά πλήτηρον πραγματικῶς τόν μαχόμενον.** Αἱ ἀπεργαίαι εἶνε συνέπεια.

Καί ὑπάρχει, φυσικά, καί ἐδῶ ἡ εὐκολος δικαιολογία: «Μά δέν ἐγκρίνουν οἱ Ἀμερικανοί. Δέν μᾶς ἀφήνουν». Δέν τιμᾷ τήν Κυβέρνησιν ἡ δικαιολογία. Μία ὑπεύθυνος Κυβέρνησις, προσελδοῦσα ἀπό τήν ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ Λαοῦ, δέν ὑποτάσσεται εἰς τήν θέλησιν τοῦ πρώτου Ἀμερικανοῦ ὑπαλλήλου ὁ ὅποιος κρίνει σύμφωνα μέ τήν νοοτροπίαν τοῦ τόπου του καί θά ἦτο δυνατόν ἢ νά πειοθῇ ἢ νά διαταχθῇ νά πειοθῇ ἀπό τοῦς

προϊσταμένους του, ἐφ' ὅσον αἱ δίκαιαι καί λογικαί ἀντιρρήσεις τῆς Κυβερνήσεως, θά διευτυπώνοντο μέ τό ἀπαιτούμενον δάρρος. Τό δάρρος τοῦ συνεταίρου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν κοινήν ὑπόθεσιν, ἔχει καταθέσει τό Κεφάλαιον τοῦ Αἵματος.

«Δυστυχῶς, ἄλλη, ἐντελῶς ἀντίθετος ὑπῆρξεν ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως. Μέσα εἰς τήν προσπάθειαν τῶν μελῶν τῆς νά ἐξασφαλίσουν ὁ καθείς διὰ λογαριασμόν του τήν εὐνοίαν τοῦ κάθε ἀρ.ο.δίου ἢ ἀναρμοδίου Ἀμερικανοῦ, νά τὰ ἔχουν καλὰ μαζί του, —βλέπετε αἱ διάφοροι προσωπικαί φιλοδοξίαι δέν συντρίβονται οὔτε μέ τήν βροντήν τοῦ τηλεβόλου πού συνταράσσει τόν Γράμμον—νά μή τόν δυσαρεστήσουν, ἔδαψαν τὰ ἀκατάλυτα ἱερά δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων. Καί ἡ Κυβέρνησις παρέδωκεν ἔτσι τήν διαχείρισιν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς εἰς ἀνευθύνους ξένους ὑπαλλήλους. Καί ἐκείνη ἐκράτησε τήν εὐδύνην.

«Πάντως, ὑπάρχει ἀκόμη καιρός νά ἀνανήψῃ. νά παύσῃ νά ἔχη σκυμένην τήν κεφαλὴν καί νά συζητήσῃ ὡς ἴση πρὸς ἴσους μέ τοὺς Ἀμερικανούς φίλους μας καί νά ἐπιτύχῃ τοῦλάχιστον τό «μίνιμουμ» τῆς στοιχειώδους συντηρήσεως τοῦ Λαοῦ μας ἢ νά διαχωρήσῃ τὰς εὐδύνας τῆς. Διότι, ἂν δέν ἀνανήψῃ ἡ Κυβέρνησις, θ' ἀνανήψουν δέκα Ἑλληνας τήν ἡμέραν εἰς τήν Μακρόνησον καί θά χάνωμεν ἑκατό εἰς τὰς Ἀθήνας.»

—Ἡ Ἐφημερίς «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τῆς 11ης τρέχ. μηνὸς ὑπὸ τόν τίτλον:

«Τό Φίμωτρον»

«Ἐνας ψίδυρος συγκρατημένης δυσφορίας ἀνεβαίνει ἀπό τὰ στήθη τῆς ἀπεράντου στρατιάς τῶν μισθωτῶν καί ἤχη ὡσάν βροντῆ ἀπόμακρη. Τό πρόβλημα τῆς ζωῆς γίνεται ὀλοένα ἐφιαλτικώτερον. Εἰς ἓνα τοῦ μέτα ἡ δυσφορία ἐξέσπασεν ὡς κραυγή. Καί ἡ κυβέρνησις, ἐκάλεσε τόν νομοδότην—φίμωτρον—καί ἐπέβαλε τήν σιγήν. Οἱ ἀπεργήσαντες ἐπιστρατεύονται. Ἐπαναφέρονται, δηλαδῆ, βιαίως εἰς τὰ γραφεῖα των.

Θεωρητικά ἀντιρρήσεις κατά τοῦ μέτρου εἶναι δύσκολον νά εὐσταθήσουν. Διότι ὀλοκλήρου φυλῆς ἡ ζωτικότης καί ὁ μόχθος καί τό αἷμα ὑπόκεινται εἰς καθολικὴν ἐπίτα-

ξιν, ἐφ' ὅσον διεξαγομεν πόλεμον. Καὶ ὅπως τὸ κράτος ἐπιστρατεύει τὸν ἀνεργὸν καὶ δὲν τὸν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν ἕως τώρα καὶ τὸν στέλλει εἰς τὸν Γράμμον καὶ ἀρπάζει τὸν ἐργαζόμενον καὶ τοῦ ζητεῖ ὄχι μόνον τὸν ἰδῶτα εἰς τὴν κυριολεξίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα, ἔτσι ἡμπορεῖ νὰ ἐπιστρατεύσῃ καὶ τὸν πεινῶντα μισθωτὸν καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ πεινῶν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἡ-τὸν τὸρον του. Πόλεμος εἶναι αὐτός. Τοῦ ἐνὸς καθηλώνεται ἡ ζωὴ μὲ ἀντίπαλον τὸν θάνατον. Τοῦ ἄλλου καθηλώνονται τὰ εἰσοδήματα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν στέρησιν.

«Πέραν ὅμως τῆς θεωρίας ὑπάρχει ἡ πρᾶξις. Καὶ ἡ κυβέρνησις δὲν φαίνεται νὰ τὴν προσέχη πολὺ. Δὲν φροντίζει νὰ κατοχυρώνη καθ' ἐκάστην τὴν ὀρθὴν αὐτὴν θεωρίαν μὲ ἐνεργείας, πού νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν κοινήν καὶ ἀδιαμαρτύρητον παραδοχὴν τῆς. Διακηρύξεις ἀόριστοι καὶ στερεότυποι περὶ «ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐντόνων προσπαθειῶν διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιωτικῆς ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων» καὶ ὑποκριτικῆς συμβατικότητος ἐκδήλωσις λύτης «διότι—τάχα—δὲν γίνονται πάντοτε ἀμέσως ἀντιληπτά τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν τῆς» καὶ μαθήματα κατάψυχου συγχρόνου πολιτικῆς οἰκονομίας (τὴν ὁποίαν γράφει εἰς τὰ παλαιὰ τῆς ὑποδημάτων ἢ κυβερνήσεως) καὶ παράθεσις ἀποσπασμάτων ἀπὸ μελέτας διεθνῶν ἀγορασχόλων, ἤχουν εἰς τὰ ὦτα τῶν μισθωτῶν ὡς ἐξοργιστικαὶ εἰρωνεῖται.

«Τὰ εἰσοδήματα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, λόγῳ τῶν καταστροφῶν τοῦ καὶ τῆς σημερινῆς του καταστάσεως, εἶναι πολὺ χαμηλά. Τίποτε ὅμως δὲν εἶναι δικαιότερον ἀπὸ τὸ αἴτημα τῆς ὁμοιομορφου κατανομῆς των, Νὰ καθηλωθῶσιν μὲ καραβίσιον καρφιά αἱ ἀπολαυαὶ τῶν μισθωτῶν. Ἄλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπίσης. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχωμεν πολεμικὴν οἰκονομίαν εἰς τὸν τομέα τῆς ἐργασίας καὶ «ἐλευθέραν» εἰς τὸν τομέα τῆς διαδéseως τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Τὸ κράτος, πού ρυθμίζει μὲ φαρμακευτικὸν ζυγὸν τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς τῶν μισθωτῶν, εἶναι ταύτοχρόνως ρυθμιστὴς καὶ καὶ τῆς ὄλης οἰκονομίας καὶ ἔμπορος. Καὶ καθ' ὃν χρόνον διεκδικεῖ σκληρῶς τὰ δικαιώματά του ὡς ἀνενδότου καθηλωτοῦ τῶν

μισθωτῶν, καταργεῖ τὰς διατιμήσεις, παραιτεῖται τοῦ ἐλέγχου ὅλων τῶν ἄλλων τιμῶν—πλὴν τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας—καὶ ρίπτεται τὸ ἴδιον-ἀδηφάγον καὶ μαυραγορίτικον-κατὰ τῶν καταναλωτῶν. Αὐξάνει τὴν τιμὴν τῶν σιγαρέττων, αὐξάνει τὴν τιμὴν τοῦ λαδιοῦ, αὐξάνει τὴν τιμὴν τοῦ ψωμοῦ, αὐξάνει τὴν τιμὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του (χαρτόσημα κλπ.) αὐξάνει τὴν τιμὴν τῆς ζαχαρέως πού διαδέτει. Δημιουργεῖ δηλαδὴ μόνον του καὶ ἐν-συνειδήτως κατάστασιν ἀνατρεπτικὴν τῆς ἰσορροπίας, τὴν ὁποίαν προὔποθετεῖ ἡ πολιτικὴ τῆς καθηλώσεως τῶν μισθῶν.

«Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον. Καὶ προξενεῖ κατάπληξιν ἢ-ἢ-δελημένην προφανῶς—ἀμάθεια τοῦ συντάξαντος τὸ ἀνακοινωδὲν τοῦ Κυβερνητικοῦ Συντονιστικοῦ Συμβουλίου, τὸ δημοσιευόμενον εἰς ἄλλην σελίδα. Ἐπικαλεῖται τὴν διεθνή «πέτραν». Καὶ τὸνίζει—ὀρθῶς—ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἢ ὀνομαστικὴ αὔξις τοῦ εἰσοδήματος. Καὶ—ἐπίσης ὀρθῶς—ὅτι τὸ κλειδί ἐνὸς καλύτερου βιωτικῆς ἐπιπέδου εἶναι ἡ αὔξις τῆς μέσης κατὰ κάτοικον παραγωγῆς. Εἰς ποίαν ὅμως χώραν—ἐν καιρῶ πολέμου ἢ εἰρήνης—ἐφηρμόσθη ὁ τερατώδης αὐτός δῆσιμος οἰκονομικῆς πολιτικῆς; Εἰς ποίαν χώραν ἢ τιμὴ καὶ ἢ διάθεσις τῶν ἀγαθῶν ἀφέθη ἀσῦδος καὶ μόνον ἢ ἐργασία καθηλώθη, ταύτοχρόνως δὲ ἐξαπελύθη τὸ ἴδιον τὸ κράτος ὀκαθεκτον ἐναντίον τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν καθηλωμένων ὑπ' αὐτοῦ εἰς χαμηλότατα ἐπίπεδα μισθῶν;

«Πῶς θέλει τὸ κράτος ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς νὰ ἔχουν ἀπήχησιν εἰς τοὺς μισθωτοὺς αἱ ἐκκλήσεις του; Καὶ πῶς ἐπαναπαύεται εἰς τοὺς νόμους—φίμωτρα—πού ἡμποροῦν νὰ προκαλέσουν σιγὴν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ ἐπιστρατεύσουν ψυχὰς; Διατί τόσοον τραγικὰ παραγνωρίζεται καὶ ποδοπατεῖται καὶ ἀφήνεται ἀνεκμετάλλευτον, τὸ αἶσθημα δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς συνεπίσεως τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πού ἀποτελεῖ τὴν ἀξιολογωτέραν καὶ δυναμικωτέραν ἀρετὴν του ;

Νὰ πῆσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ βιωτικὸν ἐπίπεδόν των, ἐάν χρειάζεται. Ἄλλὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς τομεῖς ἢ πολιτικὴ τῆς πολεμικῆς οἰκονομίας, ἢ ὁποῖα ἐνδεικνυται σήμερον: Ὅχι μόνον εἰς

τόν τομέα τῶν ἀπολαυῶν τῶν μισθωτῶν. Διότι ἐδῶ, προχωροῦμεν ἄδοντες καὶ κλασασυχενίζόμενοι ὡς εὐθυμοὶ ἐορτασταὶ πρὸς τοὺς ὀργαστικoὺς κήπους τῆς «ἐλευθέρας οἰκονομίας» εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς καὶ τρίζομεν μόνον τοὺς ὁδόντας πρὸς τοὺς μισθωτοὺς. Αὐτὰ εἶναι ἀνισόροπα πράγματα.

«Καὶ καλὸν εἶναι νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἀτόπους αὐτάς ἐκκλήσεις πρὸς τὰ πατριωτικά αἰσθήματα τῶν ταπεινῶν καὶ εἰς τὴν τόσον πρόχειρον ἀναφορὰν εἰς τὰς δυσίας τοῦ στρατοῦ. Διότι πατριωτισμὸν ἔχουν οἱ μισθωτοὶ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον καὶ ἀγνόητον ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν μερικῶν ἄλλων τάξεων καὶ διότι ὁ στρατὸς δὲν εἶναι μισθοφορικός. Εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὁστούν ἐκ τῶν ὁστέων τοῦ λαοῦ, ἕνα σημαντικὸν τμήμα τοῦ ὁποῖου αἰσθάνεται σήμερον ἐντονωτάτην δυσφορίαν διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν. Βασικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν ἐνὸς πολέμου ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν ἡ μέριμνα διὰ τὸ ἐσωτερικόν. Διότι ὁ στρατιώτης πού μάχεται δὲ ἔχη ἀκμαϊότερον ἡδίκον ὅταν γνωρίζει ὅτι ὁ πατέρας του, ὁ ἀδελφός του, ἡ γυναῖκα του πού ἔμειναν πίσω καὶ ἐργάζονται, δὲν πεινοῦν ἢ ἂν πεινοῦν, δὲν εἶναι αὐτοὶ μόνον οἱ προνομιούχοι τῆς πείνης.

— Ἡ ἐφημερίς «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 13ης τρέχ. μηνός ἐν σχολίῳ τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον

«Ἡ ὀνομαστική»

«Εἶναι θεωρητικῶς πολὺ ὀρθὸν ὅτι ἡ αὔξησις τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων, ὅταν ἔχη ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τοῦ τιμαριθμοῦ, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Καὶ οὐδόλως ἀποκλείεται μία τοιαύτη ὀνομαστικὴ αὔξησις μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων πράγματι νὰ γίνῃ ἀφραμὴ ἐνὸς νέου τοιοῦτου φαύλου κύκλου. Ἀλλὰ μένει ἄπαρ' ὅλας αὐτάς τὰς θεωρητικὰς ἀληθείας ἀνοικτὸν ἕνα ἐρώτημα : Διατί αὐτὴ ἡ ἀλήθεια περὶ ὀνομαστικῆς αὔξησεως τοῦ εἰσοδήματος νὰ οχύη μόνον διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ τὴν ἐργασίαν των καὶ ὄχι διὰ τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς βιομηχάνους καὶ τὰ προϊόντα των; Διατί καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν τηρεῖται ἡ θεωρητικῶς ὀρθὴ ἀρχὴ τῆς μὴ ὀνομαστικῆς αὔξησεως τοῦ εἰσοδήματος; Κάποια ἀντίφα-

σις ὑπάρχει εἰς τὸ κυβερνητικὸν ἀνακοινωδὲν ἐν προκειμένῳ. Ὁ κόσμος περιμένει μίαν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀπορίας τὰς ὁποίας αὐτὴ γεννᾷ.

— Ἴδου τί γράφει ἡ «ΕΣΤΙΑ» περὶ τῶν τραπεζιτικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον
«Ἄν εἶχον ἀσχοληθῆ»

«Αἱ αὐστηραὶ δηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας προσέθη ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον τῶν τραπεζικῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν λευκὴν ἀπεργίαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν βελτίωσιν τῶν ἀμοιβῶν των, δὲ εἶχον τὴν θέσιν των καὶ δὲ εὗρισκον σύμφωνον τὴν Κοινὴν Γνώμη, ἐὰν εἶχε προηγηθῆ δετικὴ ἐξέτασις τῶν ζητημάτων των ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐγκαιρὸς προσπάθεια ἐπιλύσεως τῶν ζητημάτων αὐτῶν σύμφωνα μετὸ στοιχειῶδες δίκαιον.

«Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀναγνωρίζει, οἱ τραπεζικοὶ ὑπάλληλοι ἀνήκουν κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν εἰς τοὺς ἐθνικὸφρονας Ἕλληνας. Καὶ τὸ γεγονός ὅτι χιλιάδες ἐξ αὐτῶν ὑπηρετοῦν εἰς τὰς μαχομένας ἐθνικὰς δυνάμεις, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι πρωτοστατοῦν εἰς κάθε προσπάθειαν ἀνακουφίσεως τῶν στρατιωτῶν μας, τῶν τραυματιῶν μας καὶ τῶν συμμοριοπλήκτων πληθυσμῶν, προσφέροντες διὰ τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς περισσότερα κατ' ἀναλογίαν ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην τάξιν, εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

«Δικαιοῦται κανεὶς ἐπομένως νὰ πιστεῦῃ ὅτι οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ δὲν δὲ εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ συζητήσουν μετὰ λογικὴν καὶ κατανόησιν τῶν σημερινῶν δυσχερῶν τοῦ Ἔθνους περιριστάσεων τὰ ζητήματά των, ἂν ἡ Κυβέρνησις, τῆς ὁποίας ἐπὶ μῆνας καταβάλλεται ἡ προσπάθεια νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχή, εἶχε φροντίσει ἐγκαιρῶς νὰ ἀσχοληθῆ μετὰ τὰ ζητήματα αὐτά, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ νὰ φθάσωμεν μέχρι τῶν τελευταίων ἀτυχῶν ἀπεργιακῶν ἀποφάσεων.

Ἐπίσης ὁ «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ἐπανειλημμένως ἠσχολήθη μετὸν ἀγῶνα τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἐγραψεν εὐμενῆ ὑπὲρ ἡμῶν σχόλια, ὅπως καὶ ἡ ἐφημερίς «ΕΜΠΡΟΣ»